

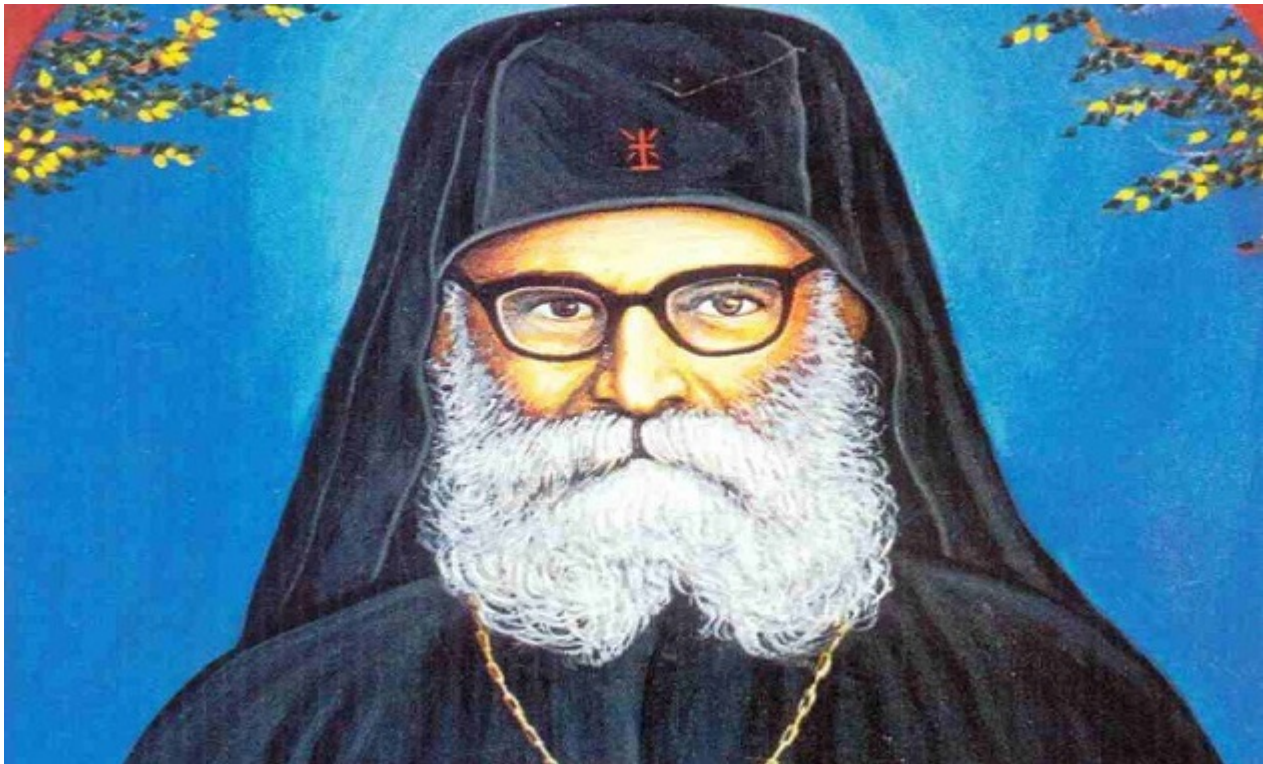
31 Αυγούστου 2014

## Ο Γέρων Γερμανός Σταυροβουνιώτης (+31 Αυγούστου)

/ [Πεμπουσία](#)



Ο Γέρων Γερμανός Σταυροβουνιώτης γεννήθηκε στο χωριό Αυγόρου της επαρχίας Αμμοχώστου το 1906. Ακολούθησε το μοναχικό βίο σε ηλικία 16 ετών, στην Ι.Μονή Σταυροβουνίου, διαβάζοντας το βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτη. Διακρίθηκε για την ταπείνωσή του, την εργατικότητα, την υπομονή του και τον ασκητικό του ζήλο και το 1952 εξελέγη Ηγούμενος της ίδιας Μονής. Ως ηγούμενος έδινε πάντα πρώτος το καλό παράδειγμα στην αρετή, την εργατικότητα και την προσευχή.



Διακρίθηκε επίσης και στη συγγραφή στίχων θρησκευτικού περιεχομένου, στους οποίους εξέφρασε τη βαθιά αγάπη του προς το Θεό και τους αγίους. Απεχθανόταν την προβολή και βίωνε την ταπείνωση σε κάθε πτυχή της ζωής του. Οι μεγάλοι και έμπονοι αγώνες του οδήγησαν στην αναζωογόνηση του Κυπριακού Μοναχισμού, ανδρικού και γυναικείου. Ως πνευματικός, ακόμη, καθοδήγησε πολλούς κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς, διδάσκοντας εκ του σύνεγγυς το αυθεντικό εκκλησιαστικό ήθος.

Μετέστη προς τις αιωνίους μονάς στις 31 Αυγούστου 1982, μετά από δυστύχημα, επιστρέφοντας από αγροτικές εργασίες της Μονής.

Αξίζει να παραθέσουμε στη συνέχεια ορισμένες από τις καρποφόρες πνευματικά διδαχές του:

#### Για την πνευματική ζωή:

*Στα έργα μας, στα λόγια μας, στους λογισμούς μας να φαίνεται η πίστη μας. Για να καρποφορήσει η προσευχή πρέπει να στηρίζεται στην πίστη. Με την ελπίδα στον Θεό φεύγουν οι λογισμοί της απογνώσεως. Όσο περισσότερο αγωνίζεσαι να αγαπάς τον Θεό, τόσο περισσότερο Αυτός σου αποκαλύπτεται! Όταν φοβούμεθα τον Θεό, τότε ακριβώς είναι που δεν φοβούμεθα, ούτε ανθρώπους, ούτε δαίμονες! Η προσευχή σου να πηγάζει μέσα από την καρδιά σου. Ψυχρή προσευχή σημαίνει υπερηφάνεια. Να ζητήσεις με επιμονή από τον Θεό, να σου δωρήσει το χάρισμα της εσωτερικής αυτομεμψίας και ταπείνωσης. Συνεχής μετάνοια είναι ο τρόπος της ζωής των Αγίων. Οι φιλήδονοι καταντούν και αιρετικοί! Η φιληδονία και η φιλοσαρκία ψυχραίνει και εξαφανίζει την αγάπη στον Θεό.*

*«Δός μου, Χριστέ ταπείνωσιν και καθαράν καρδίαν να όψωμαι την δόξαν σου ως την άνω βασιλείαν».*

*«Όταν πρόκειται να περάσεις, είτε από πυκνό δάσος, είτε από καλαμιώνα, είναι ανάγκη να παραμερίζης με τα χέρια σου τα κλαδιά, τους θάμνους και τα ξύλα, όλα τα εμπόδια, για να κάνης μονοπάτι, και να μπορέσης να προχωρήσης. Έτσι πρέπει να γίνεται και μέσα στην ψυχή μας, με τους αμαρτωλούς λογισμούς: Να τους παραμερίζουμε, και να προχωρούμε».*

*«Πολλοί είναι αυτοί, που αρρώστησαν βαριά ή και πέθαναν από την πολυποσία και την πολυφαγία. Κανένας όμως δεν έπαθε κακό, τηρώντας τις νηστείες της Εκκλησίας. Απεναντίας μάλιστα η νηστεία φέρνει υγεία, όχι μόνο στην ψυχή, αλλά και στο σώμα».*

«Η ειλικρινής μετάνοια μετατρέπει το σκοτάδι και τη σύγχυση της ψυχής σε φως πνευματικό».

«Παραπονιέσαι ότι δεν σου συμπεριφέρονται καλά αυτοί, με τους οποίους συναναστρέφεται. Άκου τη συμβουλή μου: Εάν κάποιος δεν σου συμπεριφέρεται καλά, εσύ να του συμπεριφέρεσαι με καλωσύνη. Όλη η υπόθεση θέλει ταπείνωση. Άς πούμε ένα παράδειγμα: Σού λέγει κάποιος πως η δουλειά σου δεν είναι καλή. Να του πής: « Ευχαριστώ, που με συμβουλεύεις. Βοήθησέ με να γίνω καλύτερος. Λέγε μου τα λάθη μου, για να τα διορθώσω.» Να δέχεσαι απ' όλους συμβουλές, από ταπείνωση όμως και όχι από δειλία. Έτσι θα διατηρής στην ψυχή σου την ουράνια χαρά και την ειρήνη».

«Ο Κύριος μακαρίζει τους πραείς. Λέγει ότι «αυτοί κληρονομήσουσι την γήν» (Ματθ. 5,5). Αυτός, που είναι πραγματικά πράος, όχι μόνο εξωτερικά δεν οργίζεται, αλλ' ούτε και μέσα στην ψυχή του. Την ώρα του παροξυσμού να προτιμάς τη σιωπή, την προσευχή και τη φυγή, και ποτέ σου δεν θα το μετανοιώσης ».

«Ο πράος, και με μόνη τη θέα του, σκορπίζει ειρήνη και χάρη».

«Η κενοδοξία γεννά την υπερηφάνεια. Υπάρχουν δύο είδη κενοδοξίας: Η μία, η λεγόμενη κοσμική, και η άλλη, η λεγόμενη μοναχική κενοδοξία. Η κοσμική κενοδοξία συνιστάται στο να φαντάζεται και να καυχάται ο άνθρωπος για τα πλούτη του, την ομορφιά του, τη δύναμή του, τις γνώσεις του, τις υψηλές του γνωριμίες, και να θέλη να τον επαινούν οι άνθρωποι γι' αυτά. Η δε μοναχική κενοδοξία συνιστάται στο να καυχάται εσωτερικά ο άνθρωπος ότι νηστεύει, αγρυπνεί, προσεύχεται για τους άλλους κλπ».

«Να μην κρίνουμε τους άλλους. Διότι το να κρίνουμε σημαίνει ότι έχουμε υπερηφάνεια, και να αναλαμβάνουμε εμείς την Κρίση, που δεν είναι δική μας, αλλά του Θεού υπόθεση. Όταν κατακρίνουμε, σφετεριζόμαστε την εξουσία του Θεού».

«Ο Θεός απαντά στην προσευχή μας με πολλούς τρόπους . Κάποτε απαντά και με γεγονότα, που τα νομίζουμε συμπτώσεις, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι συμπτώσεις, αλλά έργο της θείας Του Πρόνοιας. Απαντά άλλες φορές και με μια αναπάντεχη έκβαση των γεγονότων. Απαντά ακόμα και με τη σιωπή Του, αν τούτο είναι το συμφέρον στην ψυχή μας».

«Σε τι μπορούν να μας βλάψουν οι άνθρωποι, όταν μας αγαπά ο Θεός και προνοεί για μάς;»

«Όσο περισσότερο αγωνίζεσαι να αγαπάς τον Θεό, τόσο περισσότερο Αυτός σου αποκαλύπτεται!»

«Η αληθινή αγάπη είναι συνυφασμένη με πνεύμα ταπείνωσης, θυσίας και προσφοράς. Αυτός, που αγαπά σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, θυσιάζει τις επιθυμίες του και την ανάπαυσή του χάριν αυτού που αγαπά. Η αγάπη, που δεν είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού, συνδέεται με πνεύμα εγωϊσμού. Και αυτός που έχει τέτοια «αγάπη», αντί να θυσιάζεται για τον άλλο, όλο ζητά να θυσιάζεται ο άλλος γι' αυτόν».

«Η αγάπη προς τον πλησίον μας δεν πρέπει να μένει μόνο στα λόγια, αλλά κυρίως να προχωρά στα έργα. Η αληθινή αγάπη φωτίζει με υπερφυσικό φως το πρόσωπο αυτού, ο οποίος αγαπά. Το πρόσωπο εκείνου, ο οποίος μισεί, είναι συνοφρυωμένο και συννεφιασμένο, μέχρι και σκοτεινό».

Για τον έγγαμο βίο:

«Μέσα στο γάμο πρέπει να ανέχεται ο ένας σύζυγος τον άλλο. Να αγαπά ο ένας τον άλλο, ακόμη και με τα ελαττώματά του. Διαφορετικά θα δηλητηριάζεται η συζυγική ζωή».

«Ο κυριότερος σκοπός του εν Χριστώ εγγάμου βίου είναι η σωτηρία των μελών της οικογενείας».

«Ο Θεός δεν έδωσε δύο Ευαγγέλια, ένα για τους εγγάμους και άλλο για τους μοναχούς. Το Ευαγγέλιο είναι το ίδιο για όλους. Ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης σε μια από τις Κατηχήσεις του γράφει ότι οι μόνες διαφορές στον τρόπο ζωής του εγγάμου πιστού από εκείνον του μοναχού είναι η συζυγική σχέση και η κρεωφαγία. Όλα τα άλλα, όπως η αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον, η πίστη και ελπίδα στον Θεό, η υπομονή στις θλίψεις, η ταπεινοφροσύνη, η ελεημοσύνη, η προσευχή, η ανεξικακία, η μετάνοια, η νηστεία, η εγκράτεια κτλ., είναι εντολές του Θεού για όλους ανεξαιρέτως, μοναχούς και λαϊκούς, που επιθυμούν τη σωτηρία τους».

«Ένας μαρτυρικός γάμος μπορεί να μετατραπεί σε δρόμο σωτηρίας για το μέλος που πάσχει..».

«Η αγία μας Εκκλησία, σαν φιλόστοργος μητέρα, παιδαγωγεί με αγάπη τα παιδιά της στην πνευματική ζωή. Γι' αυτό και καθορίζει κάποιες ημέρες και περιόδους μέσα στο εκκλησιαστικό έτος, που οι χριστιανοί σύζυγοι με κοινή μεταξύ τους συμφωνία θα πρέπει να ζούν με περισσότερη προσευχή και νηστεία, ακόμη και με εγκράτεια και αποχή από τις συζυγικές σχέσεις. Τέτοιες ημέρες είναι αυτές των μεγάλων εκκλησιαστικών εορτών, οι μέρες των καθιερωμένων νηστειών, όπως

επίσης όταν υπάρχει προετοιμασία για εκκλησιασμό και για θεία Κοινωνία. Ο Απόστολος Παύλος γράφει ότι σε περιόδους νηστειών και προσευχής θα πρέπει να τηρείται εγκράτεια και αποχή μεταξύ των συζύγων».

«Οι νηστείες, τα δάκρυα και οι προσευχές της Αγίας Μόνικας χάρισαν στην Εκκλησία έναν Άγιο Αυγουστίνο! Οι σημερινές μητέρες ζουν εν κυρίω; Νηστεύουν και προσεύχονται; ...;»